

**ELIZABETH
LITTLE**

LITERAIRE THRILLER

**LIEVE
DOCHTER**

Wanneer wilde jij voor het laatst
je moeder vermoorden?

Over het boek

Janie heeft alles aan haar moeder te danken. Haar looks. Haar geld. Haar strafblad.

De voormalige 'It-Girl' Janie Jenkins is sluw, bloedmooi en... ze komt net uit de gevangenis. Tien jaar geleden, op het hoogtepunt van haar roem, werd ze veroordeeld voor de moord op haar moeder.

Als ze vrijkomt na een vormfout, gaat ze incognito op zoek naar de waarheid achter haar moeders laatste woorden, met behulp van slechts een vage aanwijzing. Er is echter één probleempje: ze weet niet of zijzelf de moordenaar is – ze is haar geheugen kwijt. Ze weet alleen dat ze een bloedhekel had aan haar moeder. Maar heeft ze haar ook vermoord?

Ze belandt in een gehucht in South Dakota, waar de kleurrijke dorpsbewoners er een vreemde levensstijl op nahouden. Intussen zit de paparazzi, overtuigd van haar schuld, haar op de hielen en moet ze alles op alles zetten om undercover te blijven.

Over de auteur

Elizabeth Little is journalist en schrijver en werd geboren in St. Louis. Ze studeerde af aan Harvard. Haar werk verscheen onder meer in *The New York Times* en *The Wall Street Journal*. Ze schreef eerder twee non-fictieboeken en maakt nu haar fictiedebuut met de thriller *Lieve dochter*. Little woont en werkt in Los Angeles.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Elizabeth Little

Lieve dochter

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Dear Daughter

Copyright © 2014 by Elizabeth Little

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking, a division of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

Vertaling

Saskia Peterzon-Kotte

Omslagbeeld

Shutterstock/Konahinab

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0544 5

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Kate en Sara

Sommige meisjes worden gewoon geboren met glitter in hun bloed.
– *Paris Hilton*

Van: CNN Breaking News <BreakingNews@mail.cnn.com>
Onderwerp: CNN Breaking News
Datum: 17 september 2014 10.43.01 uur Eastern Standard Time
Aan: textbreakingnews@ema3lsv06.turner.com

Een Californische rechter heeft de veroordeling van Jane Jenkins wegens moord met voorbedachten rade nietig verklaard in het kader van het lopende onderzoek naar het manipuleren van bewijsmateriaal door het forensisch lab van Los Angeles County tussen 2001 en 2005.

Jenkins, 26, werd in 2003 veroordeeld wegens de moord op haar moeder, de Zwitsers-Amerikaanse societyster en filantrope Marion Elsinger.

Jenkins verscheen voor het eerst in tien jaar in het openbaar toen ze vanochtend in Sacramento werd begeleid naar het proces.

Verslaggevers werden bij de hoorzitting weggehouden.

Volgens planning wordt Jenkins later vandaag vrijgelaten. Toen haar advocaat, Noah Washington, buiten de rechtbank werd gevraagd naar Jenkins toekomstplannen onthield hij zich van commentaar.

Hoofdstuk één

Zodra ze mijn vrijlating in gang zetten, gingen Noah en ik verwoed aan de slag. Andere kleren. Een pruik. Een onopvallende sedan. We keerden één keer om, toen nog een keer, en reden daarna naar het zuiden, terwijl we eigenlijk naar het oosten moesten. In San Francisco lieten we een meisje dat op mij leek op een vliegtuig naar Hawaiï stappen.

O, wat vond ik mezelf slim.

Maar je weet waarschijnlijk al dat ik dat niet ben.

Ik bedoel, kom nou, je dacht toch niet echt dat ik gewoon zou verdwijnen, of wel soms? Dat ik zou afdruipen en in de schaduw zou gaan leven? Dat ik ergens ver weg een eiland, een plastisch chirurg, een half masker van wit aardewerk en een Punjab-lasso zou zoeken? Hou toch op.

Maar het was nooit mijn bedoeling het zover te laten komen. Je hebt aandacht en áándacht, en oké, dat laatste levert je roem en geld en gratis designerschoenen op, maar ik ben Lindsay Lohan niet. Ik snap het principe van de wet van de afnemende meeropbrengst. Het was het niet-weten – daar kon ik niet tegen. Daarom zit ik hier.

Hoe meer je onthoudt, des te groter wordt je perceptie van persoonlijke tijd, wist je dat? Nee, echt. Daar is dus onderzoek en zo naar gedaan. Ook al kunnen we de dood niet ontlopen, als we onze herinneringen sterker maken, lijkt de race in elk geval ietsje langer te duren. Dat betekent dus dat we nog steeds doodgaan, maar dan wel meer hebben geleefd. Best wel een troost, toch?

Tenzij je mij bent, natuurlijk.

Denk je eens in hoe je je zou voelen als iemand je zomaar een gouden medaille zou geven en zou zeggen dat die voor jou was. O, *god*, zou je denken. *Wat ben ik toch supergeweldig! Ik heb de Olympische Spelen gewonnen. Maar... wacht eens even, welk onderdeel heb ik dan gewonnen? Wanneer heb ik gewonnen? Wanneer heb ik getraind? Zou mijn biceps*

dan niet ontzettend Madonna-achtig moeten zijn? Hoe kan ik dat alles-bepalende moment in mijn leven nou vergeten zijn?

En wat wil het zeggen dat ik dat vergeten ben?

Denk je nu eens in dat je in plaats van een gouden medaille een veroordeling wegens moord zou krijgen, dan snap je zo'n beetje hoe het voor mij voelt.

Als ik terugdenk aan de avond waarop mijn moeder doodging, is het net alsof ik een stel konijnenoren probeer op te zetten om een zendsignaal in de verte op te pikken. Heel af en toe komt er iets in beeld, maar meestal krijg ik gewoon het geluid van statische ruis, een ondoordringbare muur van sneeuw. Soms zie ik niet eens iets. Soms is er niet eens een tv. Als ik die ochtend een ogenblik had kunnen nadenken, had ik misschien de kans gehad om me wat nuttige details in te prenten, maar de politie had me al uit huis gesleurd en in een auto naar het bureau gezet voor ik ook maar kon piekeren over wat ik aan moest trekken, laat staan over wat ik moest doen. Rond lunchtijd zat ik in een verhoorkamer opgedroogd bloed onder mijn nagels uit te pulken, terwijl twee rechercheurs uitlegden wat ik volgens hen in mijn bekentenis moest schrijven.

Niet dat ik ze dat kwalijk neem. Ik zou immers een topverhaal opleveren.

Daarna kwam de rechtszaak, die niets te maken had met wat ik wist, maar vooral met wat andere mensen hadden besloten dat ik wist, en al gauw kon ik zelf ook niet meer zeggen wat het verschil was. En nu zit ik met een geheugen dat nergens op slaat, een wirwar van boze getuigenissen, hypocriete tijdschriftprofielen en tv-films met een nog chaotischer verhaallijn dan een aflevering van *True Hollywood Story*. Ik weet niet meer wat nu van mezelf is en wat niet.

En dan is er nog het bewijsmateriaal. De enige vingerafdrukken in mijn moeders kamer: die van mij. Het enige DNA onder mijn moeders nagels: waarschijnlijk dat van mij. De enige met bloed geschreven naam naast mijn moeders lichaam: absoluut die van mij.

(Inderdaad. Dat gedeelte wist je vast nog niet, hè?)

Het is al moeilijk genoeg om in je onschuld te blijven geloven als zoveel mensen zeker weten dat je niet onschuldig bent. Het is onmogelijk wanneer je helemaal nergens zeker van bent, behalve dan van het afschuwelijke, onontkoombare feit dat je je eigen moeder niet al te graag mocht.

De onzekerheid vrat aan me als maden die aan het toch al in ontbinding verkerende kadaver van mijn hersenen knaagden. En in de gevangenis, afgesloten van alle echte onderzoeksmiddelen, kon ik alleen maar vraagtekens plaatsen. Ik begon alles wat er dagelijks gebeurde te beschouwen als een voorteken, een glazen bol, de ingewanden van een geit. Hoe zou een moordnares haar tanden poetsen? Hoe zou een moordnares haar haar kammen? Zou ze haar koffie met suiker drinken? Haar thee met melk? Zou ze haar schoenveters strikken? Misschien met een dubbele strik?

Volslagen bespottelijk. Alsof ze me schoenveters zouden geven.

Van alle uitdagingen van gevangenschap was dit misschien wel de ergste: ik was een fundamenteel rationeel schepsel dat zich had verlaagd tot twijfelachtige waarzeggerij. Ik beloofde mezelf dat ik, als ik ooit vrij zou komen, zou proberen te achterhalen wat er echt was gebeurd en wat ik echt was.

Ik negeerde het stemmetje dat zei dat ik daar alleen achter kon komen door opnieuw een moord te plegen.

<Berichten Noah Contacten>

Dinsdag 17.14 uur

Test. Doet je nieuwe telefoon het? Ontvang je dit bericht? (Ik ben het, Noah.)

Wat moet dit verdomme voorstellen?

Dit heet sms'en.

Ik weet wel wat het is, ik snap alleen niet waarom we het doen.

Ik moet zeker weten dat ik je kan bereiken.

Hoezo, praten mensen tegenwoordig niet meer of zo?

Welkom in de toekomst.

Mag ik nu terug naar de gevangenis?

*Wen er maar aan, of je bent er geweest, Jane.
:)*

Hoofdstuk twee

Zes weken nadat ik op vrije voeten was gekomen, de laatste dinsdag van oktober, stond ik voor een spiegel in een hotel in Sacramento. Het leek wel of ik daar al uren als een mutserige, jonge tiener met mijn haar stond te spelen, terwijl ik moed verzamelde om het af te knippen en te verven.

In de gevangenis was mijn haar alles wat ik had, het laatste wat mij tot mezelf maakte. Het kostte me een hoop pijn en moeite om het te verzorgen. Ik bedoel, tijdenlang waren de enige toiletartikelen die ik mocht hebben van die sachtjes met waterige shampoo die niet groter waren dan die ketchupdingetjes die je bij McDonald's krijgt. Andere meiden droomden van seks, drugs of sigaretten, maar ik zou verdomme mijn linkernier hebben afgestaan voor wat Pantene. Ik had mezelf heel wat ellende kunnen besparen door het af te scheren, kort te knippen of te verbranden, maar dat deed ik niet, mijn ijdelheid was toch al mijn opvallendste zwakke punt.

Het is amateuristisch om je ergens om te bekommeren. Maar ik kon er niets aan doen.

Ik kamde mijn haar met mijn vingers. Na alle moeite die ik had gedaan, had het nog steeds de textuur van iets wat een kat had uitgekotst. Vol klitten. Plakkerig. Het hing als een bos dorre strengen en dode puntjes tot op mijn middel. Ik veegde met mijn zweterige hand over mijn spiegelbeeld alsof ik wijlen Liz Taylor was die geil in een camera-lens keek. Het hielp niets. Ik wendde me af.

Noah wilde niet dat ik me opgesloten zou voelen, dus had hij een suite voor me geboekt in zo'n zakenhotel waar je langere tijd kunt verblijven. Zeventig vierkante meter ton sur ton beige, volgestouwd met 'moderne' meubels en foldertjes waarin de hotelvoorzieningen werden bejubeld. Internet! Kabel! Bestek! Het was verreweg de mooiste plek waar ik in jaren was geweest.

(En ik vond het er afschuwelijk. Te veel ruimte. Te veel ramen. Te

veel kussens. Het bad was de enige plek waar ik kon slapen; niet dat ik dat veel deed. De omsluiting aan vier kanten was als een troostende omhelzing – of misschien bedoel ik een dwangbuis.)

Ik baande me een weg langs een stel merkwaardige namaak-Noguchi-tafeltjes en plofte op de bank neer om te kijken wat er op het nieuws was. Sinds mijn aankomst had ik de tv niet meer uitgezet; op elk hele uur schakelde ik naar HLN, om daarna door te zappen naar MSNBC, CNN en Fox. Als ik in een masochistische bui was, pikte ik ook nog even *E!* mee. Na ruim een maand was de berichtgeving overwegend speculatief en niet meer onderzoeksgericht, maar ik was juist op zoek naar speculatie. Er is niets wat een goed uitgewerkt plan zo snel om zeep helpt als stom geluk. Ik legde mijn voeten op de salontafel.

Het was midden in de nacht en de omroepen deden al niet eens meer alsof ze geïnteresseerd waren in belangrijke zaken: ik was het verhaal waar het om draaide. De presentatrice had een agressief symmetrisch gezicht en een keiharde blik die niet strookte met haar missverkiezingachtige verschijning. Hoewel ze fronste, was haar voorhoofd glad als glycerinezeep. Ze was minstens twee jaar jonger dan ik.

Ik wreef over mijn voorhoofd en overwoog botox.

De vrouw bewoog haar vissenmond. Ik zette de tv harder. 'Jane Jenkins, die tien jaar geleden tot levenslang werd veroordeeld voor de moord op haar moeder, werd zes weken geleden vrijgelaten toen een rechter haar veroordeling samen met acht andere nietig verklaarde ten gevolge van het lopende onderzoek naar het opzettelijk manipuleren van bewijsmateriaal door technici van het forensisch lab van de LAPD tussen 2001 en 2005. Ondanks de uitspraak is het Amerikaanse publiek nog steeds in overweldigende mate overtuigd van Jenkins' schuld: uit een enquête van McClure Post/ABC News van vorige week blijkt dat zeventientachtig procent van de ondervraagden er "sterk van overtuigd" is dat Jenkins verantwoordelijk is voor de moord op haar moeder.'

Volgens die krokodillenleren Birkin-tas is de overige dertien procent er 'heel sterk van overtuigd' dat ik schuldig ben.

'Het is dan ook geen verrassing dat Jenkins sinds haar vrijlating nog steeds niet in het openbaar is verschenen en zelfs geen aanwijzingen heeft gegeven omtrent haar verblijfplaats. Mocht Jenkins echter hopen met een schone lei te kunnen beginnen, dan kan ze weleens van een koude kermis thuiskomen: vandaag heeft misdadblogger Trace Kessler, die sinds 2003 verslag doet van de zaak, een beloning van vijf-

tigduizend dollar uitgelooft voor informatie die leidt tot de onthulling van de plek waar Jenkins zich bevindt...'

Ik graaide achter de tv, trok de stekker eruit en wilde dat ik hetzelfde kon doen met de internetaansluiting. Ik tikte met een afgekloven nagel op mijn weerspiegeling in het donker geworden scherm.

Trace Kessler. Niet zozeer een doorn in mijn oog als wel een strop om mijn nek. Ik wist dat hij geen seconde zou aarzelen om dat touw strak te trekken, als hij de kans kreeg.

Hou op. Genoeg tijd gerekt.

Ik ging naar de kitchenette, waar ik het voordeelpak met drie multifunctionele scharen had opgeborgend dat Noah de laatste keer dat hij in het hotel langskwam had meegenomen. De schaar was zo scherp als een dronkenlap halverwege de ochtend: toen ik hem op de binnenkant van mijn arm uitprobeerde, liet hij alleen een droge, babyroze streep achter. Ik merkte dat ik knarsetandde. Ik probeerde mezelf wijs te maken dat Noah dit waarschijnlijk als compromis beschouwde. Hem kennende mocht ik blij zijn dat hij me niet met een kinderschaartje had opgezadeld.

De eerste keer dat ik hem vertelde dat ik mijn eigen haar wilde knippen, werd hij zo stil dat zelfs de blauwe wallen onder zijn ogen er strak van stonden, alsof ik belangstelling had getoond voor uranium als wapen of hybride zombiebijen. 'Ik weet niet of dat wel zo'n goed idee is,' zei hij, want eigenlijk was Noah Washington gewoon een enorm ouwe *drama queen*.

Ik rolde met mijn ogen. 'Ik vraag je heus niet om een scheermesje, hoor.'

'Dat zou je ook nooit doen. Ligt er veel te dik bovenop.'

'Veel te gewoontjes,' corrigeerde ik, want eigenlijk was ik ook gewoon een enorm ouwe *drama queen*.

In een van de kastjes van de kitchenette vond ik een koffiemok, die ik omdraaide zodat ik de schaar op de ongeglazuurde rand aan de onderkant kon slijpen; een truc die ik in de vreselijk ongepaste afdeling Buitenleven van de gevangenisbibliotheek had opgeduikeld. Ik bewoog het blad heen en weer over het gebroken, witte keramiek en voelde mijn wrevel verdwijnen, tot bedaren gekomen door de herhaalde beweging en de weerkaatsing van het zachte, lichte gerasp van het blad.

Ik nam de schaar weer mee naar de badkamer, pakte een pluk haar en trok hem strak. Mijn haar begon eindelijk te drogen en krulde pluizig

op, wat mijn moeder altijd tot waanzin had gedreven. Ze probeerde me altijd zover te krijgen dat ik het omhoog droeg – in een paardenstaart, een knot of een chignon. ‘Je zou zo elegant kunnen zijn, als je het maar probeerde,’ zei ze een keer in een zeldzaam ogenblik van moederlijk optimisme. Terwijl ik in de spiegel staarde, bracht ik met mijn handen mijn hele haardos omhoog en hield hem boven op mijn hoofd vast. Het maakte mijn hals langer, mijn kaaklijn scherper, mijn ogen feller en zelfs in het afschuwelijke licht van de hotelbadkamer zag ik dat ze gelijk had gehad. Misschien was er dan toch nog iets mooi aan me.

Flikker op. Het is maar haar.

De zaterdag daarop arriveerde Noah even voor vijven ’s ochtends, zoals afgesproken. Hij deed de deur op slot en wierp me een vreemde blik toe. ‘Tja, dat is ook een manier om fotografen af te schrikken,’ zei hij.

‘Slijmerd.’

Hij gooide de zak donuts naar me toe. ‘Iets beters kon ik op dit onchristelijke tijdstip niet bedenken.’

Ik pakte de zak aarzelend op. Ik was zo veel mogelijk aangekomen maar kon niet echt de deur uit gaan voor een hamburger met friet, en laten bezorgen was onmogelijk. Dus had ik op noedelsoep uit de supermarkt geleefd – kippennoedelsoep, romige kippennoedelsoep, pittige chilikippennoedelsoep – en begon ik mijn ondergewicht aardig te compenseren door op te zwellen. Als ik heel stil zat, leek het net alsof ik het zout onder mijn huid voelde borrelen. Ik had heel wat overgehad voor een lekker lichte salade of een braakmiddel.

Noah keek toe hoe ik mezelf dwong de laatste donut naar binnen te werken en liet zijn kritische oog over mijn knokige ellebogen en uitstekende sleutelbeenderen glijden. En dan kon hij het ergste nog niet eens zien: mijn ingevallen borstbeen en mijn messcherpe heupbotten. Dat krijg je als je je fysiologische grens opzoekt, te vroeg geboren wordt of op sterven ligt. En als je gevangenisvoer eet. ‘Je bent nog steeds te mager,’ zei hij.

‘En jij bent nog steeds te bazig.’

Zijn blik dwaalde af, een ontwijkend trekje. Ik maakte mezelf graag wijs dat hij dat bij al zijn cliënten deed, dat hij professioneel afstand bewaarde om ervoor te zorgen dat hij niet het antwoord zou zien op vragen die hij nooit had willen stellen. Maar dit was een ander soort ontwijken: hij wilde gewoon niet dat ik het antwoord zou krijgen.

Noah was mijn zevende advocaat – of misschien de achtste? O god, alweer iets wat ik me niet kan herinneren. Ik weet dat ik aanvankelijk werd vertegenwoordigd door een van de advocaten van mijn ex-stiefvader met zo'n pokerface, maar hij liet me vallen zodra hij in de gaten kreeg wat de omvang van de belastende bewijzen was. Toen kwam er een Hollywood-advocaat die de pers handig wist te bespelen, maar die dumpte ik zodra ik ontdekte dat hij overhemden met zuurstokstreepjes had. Daarna volgde een reeks lijkenpikkers van steeds dubieuzere reputatie, van wie sommigen op het geld aasden dat ik binnenkort zou erven als we een aantal statuten zouden weten te omzeilen, en anderen gewoon uit waren op roem.

Noah moest juist niets hebben van geld, roem of zelfs macht – en dat was uiteraard de reden dat ik hem wilde. Als advocaat, bedoel ik.

We waren samen sinds 2006, het jaar waarin ik eindelijk voldoende tot mezelf was gekomen om in beroep te willen gaan. Hij is... tja, hoe zal ik Noah beschrijven? Lang, knap, vergoelijkend. Warrig, bruin haar dat 's zomers blond opbleekt. Een accent als uit een stuk van Tennessee Williams en met genetische aanleg voor een verweerd bruin kleurtje. Hij is opgegroeid in een of ander rotstadje in Mississippi, schijtarm en hunkerend naar alles, behalve naar problemen met zijn pa, maar zijn optimisme bleef wonderbaarlijk genoeg overeind. Ik wed dat hij nog steeds elk jaar met Thanksgiving naar huis gaat met de gedachte dat hij zijn familie déze keer eindelijk zover krijgt dat ze zich niet meer zo druk maken over de afschaffing van de rassenscheiding op scholen.

Ik kreeg Noahs naam van een van de weinige bewakers die er niet tegen konden wat gedwongen isolatie op de beveiligde afdeling met ons deed, en zodra ik het privilege van pen en papier had verdiend, schreef ik hem. Het kostte me zeventien brieven om hem over te halen me op te komen zoeken, want ik wist dat het essentieel was dat hij me zag. Als ik de ongrijpbare kanten van mijn zaak had belicht – of die van mezelf – had hij me nooit als cliënt aangenomen.

Maar ik had hem in mijn macht zodra hij me zag. Ik was niet op mijn slechtst, maar het kwam dicht in de buurt: vel over been en bijna catatonisch. Ik geloofde niet eens dat hij er echt was tot we al twintig minuten in gesprek waren. Hij was mijn eerste bezoeker in jaren.

Zoals verwacht kwam zijn medeleven onmiddellijk en zonder nadenken. Er zijn niet veel pluspunten aan zeven weken eenzame opsluiting, maar het opwekken van menselijke sympathie is er één van.

Een van de dingen die je over Noah moet weten, is: wat je ook over hem gehoord mag hebben, hij wilde écht het verschil maken en voor de grote massa opkomen of zoiets (ik bedoel, die jongen was waarschijnlijk al met een jaar zindelijk zodat hij zijn steentje kon bijdragen aan het milieu). Hij verlostte me puur door associatie. Hij Tourvel, ik Valmont. Hij Hillary, ik Bill. Hij de Hunnen, ik de Gniep.

Als ik een beter mens was geweest, had ik hem jaren geleden al laten gaan.

Noah zag er die ochtend in de hotelsuite uit alsof hij de hele nacht op was gebleven, wat waarschijnlijk ook zo was, gezien alles wat ik hem gevraagd had te doen. Zijn haar stond alle kanten op en zijn hondenogen hadden nu meer weg van die van een bloedhond dan van een basset. Toen hij tegenover me ging zitten, vielen zijn ogen trillend dicht en moest hij moeite doen ze weer open te krijgen.

Hij haalde een uitpuilende map uit de bevlekte, haveloze aktetas die hij altijd meezeulde ter compensatie van zijn knappe uiterlijk.

‘Je papieren,’ zei hij.

Hij hield de map iets langer vast dan nodig was.

Ik sloeg het dossier open. Bovenop lag een rijbewijs. Ik hield het in het licht zodat ik de foto kon bekijken. Een scheef bloempotkapsel met een suffe pony. Een goedkope, metalen bril waardoor de contactlenzen – die de kleur van nat karton hadden – groter leken. Mijn haar had dezelfde kleur. Ik zag eruit als iemand die niet weet wat masturberen is.

Ik had geen idee hoe Noah het rijbewijs zo snel had weten te krijgen. Hij had vast iemand opgetrommeld die dik bij hem in het krijt stond.

Noah keek naar me terwijl hij probeerde lekker te gaan zitten in een Bauhaus-fauteuil in een kleur die je aan zou treffen in een dickensiaans weeshuis.

‘Er is nog plek zat hier op de bank,’ zei ik met mijn ogen nog steeds op het rijbewijs gericht.

‘Dat ding is van steen,’ zei hij. ‘Waarom heb ik ook alweer hier geboekt?’

‘Omdat dit je eerste kans was om me te verwennen.’ Ik hield het volgende vel papier omhoog. ‘Geen problemen met de naamsverandering?’

‘Nee. Die is legaal – nou ja, legaal genoeg. Wil je jezelf Becca noemen of Becky?’

‘Als je me Becky noemt, vertel ik aan het tijdschrift *People* dat je lievelingsboek *De eeuwige bron* is.’

Als ik zomaar uit alle namen van de wereld had mogen kiezen, was ik voor iets lieflijks en chics gegaan, zoals Coralie of Delphine, echt zo’n naam die een grande dame aan een *petit chien* geeft. Want niemand – níemand – dagdroomt vaker over mooie namen dan meisjes die Jane heten. En terecht, toch? Ik bedoel, zelfs de meest illustere Janes zijn ontieligelijk conservatief. Austen, Eyre, Doe? Ouwe vrijster, onnozele gans, anoniem lijk. Het is een wonder dat ik het er zo ver mee heb geschopt.

(Hoewel Jane nog redelijk waardig is. Toen ik gearresteerd werd, moesten de roddelbladen me zo nodig Janie noemen en sindsdien volgt iedereen hun voorbeeld. Alsof ik een extra reden nodig had om een bloedhekel aan Aerosmith te hebben.)

Maar in mijn wereld was er geen plek voor grillen – niet dat dat ooit anders was geweest – dus koos ik een naam die vertrouwen inboezemde... en die je meteen weer vergat. Rebecca Parker was zo’n ideale keuze dat ik bang was dat ik de naam zelf ook zou vergeten.

Noah schraapte zijn keel. ‘Ben je er nog?’

Ik bladerde door de map en hield mezelf voor dat ik – hoe zei die kloteadvocaat dat ook alweer? – in het hier en nu moest blijven. ‘Burgerservicenummer?’ vroeg ik.

‘Zit ertussen,’ zei hij. ‘Heeft trouwens het merendeel van de afgelopen twee weken opgeslokt, voornamelijk omdat ik in de rij of in de wacht stond. Het was de ideale gelegenheid om over mijn vermaarde carrière na te denken en me af te vragen waar het toch mis is gegaan.’

‘Je had een voorbeeld aan mij moeten nemen,’ zei ik. ‘Zesentwintig, waanzinnig rijk en nooit de middelbare school afgemaakt.’

‘Ja, weet je wat mijn moeder zegt als ik haar spreek? “Noah,” zegt ze, “waarom kun je niet een beetje meer op dat aardige meisje lijken, die Janie Jenkins?”’

‘Ze is niet de enige.’

Het was een afgezaagd grapje, maar toch moest ik lachen. Noah wilde mijn hand pakken en wist met zijn vingertoppen mijn knokkels te beroeren voordat ik mijn arm wegtrok.

‘Hoe zit het met het geld?’ vroeg ik.

Even later schoof hij een A4-envelop over de salontafel. Ik maakte hem open en vond overzichten van rekeningen, overschrijvingen en investeringen, plus een stapel bankbiljetten. Het beslag op mijn moe-

ders landgoed was opgeheven, maar om praktische redenen was ik voortvluchtig en ik moest traceerbare transacties vermijden. Hoewel het bijna riskant was om zoveel contanten bij me te hebben.

Ik begon de biljetten te tellen, maar toen ik voor de derde keer de tel kwijtraakte, gaf ik het op. Ik liet mijn hoofd in mijn handen rusten en deed mijn ogen dicht. Er klonk geluid, een laag gebrom, in de andere kamer; ik had de ventilator in de badkamer aan laten staan. Verderop in de gang knalde er een deur dicht.

Ik wilde iets zeggen, ik weet niet eens wat, maar Noah boog zich voorover en legde me het zwijgen op met een blik die ik maar al te goed kende. 'Hoor eens,' zei hij, 'je bent een volwassen vrouw, je mag doen wat je wilt...'

(Loopt een zin die begint met 'Hoor eens' ooit goed af voor de andere partij?)

Ik slaakte een zucht. 'Ga je dit echt doen?'

'Ik vind gewoon dat je rekening moet houden met de mogelijkheid dat je misschien niet kunt verdwijnen.'

'Natuurlijk wel. Die aardige rechter zei van wel.'

'De kabelzenders hebben stuk voor stuk herhalingen van de rechtszaak uitgezonden.'

'Mooi, dan verwacht iedereen dat ik eruitzie zoals vroeger.'

'Jane, ze hebben een film over je gemaakt.'

'Des te beter! Dan verwacht iedereen dat ik eruitzie als dinges.' Ik fronste mijn voorhoofd. 'Hoe gaat het eigenlijk met dinges? Doet ze het nog steeds met dat joch uit die tovenaarsfilm?'

'Kun je even serieus doen?'

'Het komt wel goed, Noah. Ik ben niet gek.'

'Meestal niet.'

'Nooit.'

'Ik weet niet of dat per definitie goed is.' Hij wachtte even, bezon zich en woelde door zijn haar. 'Je kunt nog van gedachten veranderen, hoor. Je kunt nog steeds in het openbaar verschijnen. Hoe meer je je probeert te verstoppen, des te harder proberen ze je te vinden, en eerlijk gezegd kan ik van mijn kant niet zo heel veel meer doen.'

Ik probeerde niet te diep na te denken over wat ik nu moest zeggen.

'Ja, nog even daarover – ik zat te denken dat het tijd wordt om die kant af te ronden.'

'Sorry?'

‘Begrijp me niet verkeerd, ik ben wáánzinnig dankbaar voor alles wat je gedaan hebt, maar vanaf nu...’

Zijn kaak verstrakte. ‘Zeg je nu dat mijn tijd erop zit?’

‘Tenzij het Vijfde Amendement de afgelopen weken veranderd is, ja.’

‘Dus dat was het dan? Ik had kunnen weten dat je zoiets zou doen.’

‘Vat het niet persoonlijk op. We zijn geen geliefden of zo.’

(Aardig zijn zit er bij mij gewoon niet in, maar medelijden is misschien een ander verhaal.)

Noah smeedt zijn aktetas op tafel en klikte hem open. Even later belandde er een plastic tas bij me op schoot.

‘Ik dacht dat je dit wel zou willen hebben,’ zei hij.

Ik keek omlaag en moest vechten tegen de neiging mijn ogen te bedekken. In de tas zaten alle spullen die ik die bewuste ochtend had meegenomen naar het politiebureau – en de enige persoonlijke bezittingen die ik na mijn vrijlating had teruggekregen. Ik zag een lipstickhouder waar roze drab uit droop en een allegaartje van oogschaduwdoosjes waarvan de inhoud was losgeraakt. Een bronspoeder dat was gaan schiften: twee delen glibberige vettigheid en één deel poepkleurige glimmertjes. Een luciferdoosje, wat sleutels, melatoninepillen. Te veel creditcards.

‘Ik dacht dat ik had gezegd dat je die troep moest weggooiden,’ zei ik.

‘Je weet niet eens wat erin zit.’

‘Ik hoef het niet.’

‘Kijk dan ten minste even.’

‘Ik hoef het niet.’

‘Jane...’

Zodra hij zijn hand op mijn schouder legde, wist ik wat er komen ging, maar ik was te moe om ertegenin te gaan. Dus leunde ik maar achterover en draaide me naar het raam toe, waarna ik hem het soort gelul liet spuien dat eigenlijk bestemd is voor geborduurde kussentjes en kerstkaarten. Hij sloot af op dezelfde manier als altijd: ‘Je hebt het niet gedaan. Geloofde je me nou maar.’

En ik sloot af op dezelfde manier als altijd: ‘Ik geloof je heus wel.’

Dat is nog iets wat je over Noah moet weten. Hij dacht dat iets vanzelf waar werd als je er maar in geloofde.

Jane Jenkins

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie
(Doorverwezen vanaf Janie Jenkins)

Jane Jenkins (22 november 1986) is een Amerikaanse societyster, erfgename en veroordeeld moordnares.

Vroege jeugd [bewerken]

Vanwege de consequente weigering van de familie om zich in te laten met de pers en de aangetoonde inconsistenties in Jenkins eigen beschrijvingen van haar kindertijd, zijn er maar weinig gestaafde details omtrent de vroege jeugd van Jane Jenkins. Wel zijn de basisfeiten bekend: ze is de dochter van societyster Marion Elsinger (geboren Jenkins) en de Zwitserse industrieel Emmerich von Mises, die kort na haar geboorte overleed. Jenkins groeide grotendeels in Zwitserland en de omringende landen op en verhuisde in augustus 2001 met haar moeder en stiefvader naar Los Angeles.

Doorbraak [bewerken]

Jenkins kreeg voor het eerst bekendheid door haar vermeende relatie met de in opspraak geraakte Britse zanger Oliver Lawson. Hoewel ze hun verhouding nooit openlijk toegaven, was Jenkins bij Lawson toen hij in allerijl naar het ziekenhuis werd gebracht na een overdosis heroïne. Hoewel het stel daarna nooit meer samen werd gezien, bleef Jenkins, met haar hang naar gewaagde kleding en gewaagde mannen, in de publieke belangstelling staan en dook al gauw regelmatig op in roddelbladen en -columnns.

Ondanks haar rijzende ster ging Jenkins film- en tv-werk uit de weg – wat ongebruikelijk is in Hollywood – en besteedde ze haar tijd liever aan ‘dingen die niet zo klote waren’, zoals ze in 2002 zei.

Persoonlijk leven [bewerken]

Had volgens de geruchten een romantische relatie met Tobey Maguire, Joshua Jackson, Oliver Lawson en Jim Adkins van Jimmy Eat World. Had een Lhasa Apso-hond die Fuckface heette.

Arrestatie en veroordeling [bewerken]

In de zomer van 2003 werd Jenkins' moeder dood aangetroffen in haar huis in Beverly Hills. Jenkins, die nooit een geheim had gemaakt van haar turbulente relatie met haar moeder, werd later die dag aangehouden. Na een proces van drie maanden en een juryberaad van twee weken werd Jenkins – die werd berecht als volwassene – veroordeeld wegens moord met voorbedachten rade en kreeg ze een levenslange gevangenisstraf opgelegd. Tijdens haar strafzitting ging ze gekleed in Alexander McQueen.

In september 2013 werd Jenkins vrijgelaten ten gevolge van het onderzoek naar het manipuleren van bewijsmateriaal door het forensisch lab van Los Angeles County. Haar huidige verblijfplaats is onbekend.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.